

Steve Cavanagh

FIFTY FIFTY

Dve sestry súdené za vraždu.
Jedna obviňuje druhú.
KTOREJ UVERÍTE VY?

Ljndeni

Fifty Fifty

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Steve Cavanagh

Fifty Fifty – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

FIFTY FIFTY

Steve Cavanagh

FIFTY FIFTY

Preložila Marína Gálisová

Ljndeni

Steve Cavanagh: Fifty Fifty
Copyright © Steve Cavanagh, 2020
Translation © Marína Gálisová, 2025
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať s cieľom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4773-8
ISBN e-knihy 978-80-566-4784-4 (1. zverejnenie, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-4785-1 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-4783-7 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

Venujem Lucovi Vestemu.

S vďakou a obdivom môjmu kolegovi z podcastov za to,
že ma inšpiruje, že píše úžasné knihy, ktoré ma bavia,
a že ma vďaka nemu bolia ústa od smiechu.

Vďaka za všetky kozy.

JANUÁR

EDDIE

Procesného právnika desia najviac na svete dve slová. A práve tieto dve slová som mal teraz na mobile. Pred pár sekundami mi prišli v textovej správe.

SÚ NAZAD.

Porota sa radila celých štyridsaťosem minút.

Za štyridsaťosem minút sa dá stihnúť veľa. Môžete sa naobedovať. Môžete si vymeniť olej v aute. Pravdepodobne si dokonca môžete pozrieť epizódu televízneho seriálu.

No jedno sa za štyridsaťosem minút stihnúť nedá. Dospieť k spravodlivému a vyváženému verdiktu v najkomplikovanejšom prípade vraždy v dejinách mesta New York. To nie je možné. Porota má pravdepodobne len otázku, pomyslel som si. Toto nemôže byť verdikt.

Ešte nie.

Na druhej strane ulice, na rohu Lafayettovej, sa nachádza kaviareň Corte Café. Zvonka vyzerá lákavo. Vnútri sa káva a raňajkové sendviče servírujú na plastových stoloch a sedí sa na plastových stoličkách. Na tých stoličkách väčšinou vysedávajú traja alebo aj viac právnikov. Vždy je jasné, ktorí čakajú na porotu. Nedokážu jesť. Nedokážu pokojne sedieť. Vytvárajú nervozitu, ako keby tam sedel chlap s mačetou na kolenách. Chodieval som tam, keď som čakal na verdikt, ale pohľad na iného právnika zmietaného neistotou stačí na to, aby človeku prešla chuť na kávu v Corte Café. A káva je tam dobrá.

Takže namiesto obhrýzania nábytku som si zobral kávu so sebou a išiel som sa prejsť po námestí. Neviem, koľkokrát som sa prechádzal po Foley Square. Môj rekord sú tri dni. Toľko porote trvalo, kým zbavila viny jedného z mojich klientov, a takmer som opäťkami vyhlíbil do chodníka priekopu. Tentoraz som stihol iba vystúpiť s kávou v ruke z Corte Café, keď som dostal správu.

Odhodil som papierový pohár, prešiel som cez ulicu a zašiel som za roh manhattanského trestného súdu. Desať metrov nad vchodom via-
la na žrdi americká zástava. Bola to stará zástava. Silný vietor, dážď a čas
ju nešetřili. Farby vybledli a pruhy sa od seba takmer odtrhli. Niektoré
časti hviezd sa odpojili a odleteli vo vetre. Z červeno-bielych pruhov sa
ťahali nite také dlhočizné, že takmer siahali k dlažbe. Na výmenu tej
zástavy boli peniaze. Doba bola ťažká a ešte sa zhoršovala, ale zástavu
zvykli väčšinou udržiavať v dobrom stave, dokonca aj keď súdu zatekala
strecha. Pomyslel som si, že by tu práve teraz mali ponechať túto starú
zástavu – vyšedivené farby a potrhaná látka boli výstižným svedectvom
o dobe. Mohol som len hádať, že sudcovia to vnímajú rovnako. Na hra-
nici držali deti v klietkach a zástava pre niektorých stratila lesk. Netušil
som, že moju vlasť rozdeľujú také hlboké priepasti.

Na konci žrde sedel havran. Veľký čierny vták s dlhými zobákom
a ostrými pazúrmí. Prvé havrany, ktoré sa vrátili do mesta New York,
spozorovali v roku 2016. V štáte New York boli bežné, ale nikto neved-
del, prečo sa vrátili aj sem. Robili si hniezda vo vysokých kútoch mostov
a nadjazdov, niekedy dokonca na telefónnych alebo elektrických stožia-
roch. Kŕmili sa odpadkami a mŕtvočkami, ktoré ležali skrútené v kútoch
po celom meste.

Keď som prechádzal pod havranom, zakrákal – *kráááá, kráááá*. Ne-
vedel som, či je to pozdrav alebo varovanie.

Čokoľvek to bolo, znepokojilo ma to.

Predtým, ako som prijal tento prípad, som neveril v zlo. Dovtedy
som sa v živote stretol s mužmi a ženami, ktorí zlo páchali, ale pripiso-
val som to čisto ľudským slabostiam – chamtivosti, žiadostivosti, hnevu
alebo túžbe. Niektorí ľudia boli aj chorí. V hlave. Dalo sa povedať, že
nezodpovedali za svoje strašné zločiny.

Keď ma ochranka vpúšťala do budovy súdu, nedokázal som zahnať
tieto myšlienky. Napadli mi myseľ – otravovali ju. Každá myšlienka bola
ďalšia kvapka krvi v pohári studenej vody. Takýmto tempom onedlho
človek vidí len červenú.

U väčšiny vrahov, s ktorými som sa stretol, som sa mohol pokúsiť o ne-
jaké vysvetlenie ich správania. Niečo v ich minulosti alebo ich psycholo-
gickej výbave poskytovalo kľúč k ich uvažovaniu a zločinnému správaniu.
Tentoraz neexistovalo jednoduché riešenie. Neexistoval žiadny kľúč.

Tentoraz som nemohol hľadať racionálne argumenty. Nie. Podstatu tohto prípadu tvorilo čosi temné.

Čosi zlé.

A ja som cítil, ako sa ma to dotýka. Viselo to nad týmto prípadom ako havrany nad mestom.

Pozorovalo.

Čakalo.

Potom sa to vrhlo na korisť s ostrými pazúrami a zobákom. Temné a čierne, rýchle a smrtiace.

Inak sa to nedalo opísať. Neexistovalo na to lepšie slovo. Ľudia môžu byť dobrí. Dobrý človek existuje. Taký, ktorý koná dobré skutky, lebo ho to baví. Prečo by potom nemohol platiť opak? Prečo by človek nemohol byť zlý, lebo ho to baví? Doteraz som o tom takto nepremýšľal, ale teraz som v tom videl logiku. Zlo je skutočné. Žije na temných miestach a môže človeka požírať ako rakovina.

Tolko ľudí zomrelo. A kým sa to skončí, možno zomrú ďalší. Keď som ako dieťa vyrastal v malom chladnom dome v Brooklyne, mama mi hovorievala, že obludy neexistujú. Príbehy, ktoré som v detstve čítal o strašidlách, čarodejnicích a zle, čo unáša deti od rodičov do lesa, sú vraj len rozprávky. Obludy neexistujú, hovorievala.

Mýlila sa.

Výťahy v budove trestného súdu boli staré a hrozne pomalé. Vyviezol som sa na svoje poschodie, vystúpil som a prešiel som chodbou k súdnej sieni, vkročil som za ostatnými dnu. Zaujal som svoje miesto za stolom obhajoby vedľa svojej klientky. Keď sa usadilo obrovské publikum, dvere sa zavreli. Sudca už bol na svojom mieste.

Keď do siene vstúpila porota, zavládlo ticho.

Už odovzdali papiere súdnemu úradníkovi. Papiere, ktoré vyplnili v porotcovskej miestnosti. Moja klientka sa pokúšala niečo povedať, ale zle som ju počul. Ako inak? V ušiach mi hučala krv.

Vedel som dosť dobre odhadovať, ku komu sa poroty priklonia. Cítil som to. A vždy som to odhadol správne, každý jeden raz. Ešte pred tým, ako som zobral prípad, som vedel, či je môj klient vinný.

Veľa rokov som strávil ako podvodník, kým som tieto schopnosti uplatnil v advokátskej praxi – len s malou úpravou. Podviesť drogového dílera o dvestotisíc dolárov sa až tak nelíši od navedenia poroty, aby

dospela k správne mu verdiktu. Nevinní ľudia sa často ocitnú vo väzení – ale u mňa nie. Už nie. Naučil som sa – v baroch, v bistrách, na ulici – čítať ľudí. Bol som v tom dobrý. Takže keď som svoje remeslo uplatňoval v súdnej sieni, od prvého stretnutia som vedel, či je môj klient vinný. A ak bol vinný, ale chcel na súde vystupovať ako nevinný, zažalal som mu veľa šťastia a rozlúčil som sa s ním. Pred rokmi som sa na to dal, ale zaplatil som za to veľkú cenu. Ignoroval som inštinkt a dostal som klienta na slobodu. Bol vinný a ja som ho vypustil do sveta. Niekomu ublížil. A tak som ublížil ja jemu. V istom zmysle stále platím za túto chybu. Nikto nie je neomylný. Každého je možné podviesť.

Dokonca aj mňa.

Mojou parketou bolo čítanie klientov a čítanie porôt. Tento prípad nebol normálny. Nebolo na ňom nič ani vzdialene normálne.

Toto bol prvý verdikt, pri ktorom som to nevedel. Bol som príliš blízko. V mojej mysli to bolo presne pol na pol. To som si už rovno mohol hodiť mincou. Fifty-fifty. Vedel som, aký výsledok si želám. Už som vedel aj to, kto zabíjal. Len som nevedel, či to uvidí aj porota. Ja som do mysli poroty nevidel.

A bol som unavený. Nespál som celé týždne. Od tej tmavočervenej noci.

Súdny úradník sa postavil a oslovil hovorcu poroty.

„Dospeli ste v týchto súdnych sporoch k verdiktu, na ktorých ste sa všetci zhodli?“ spýtal sa úradník.

„Áno,“ odpovedal hovorca poroty.

PRVÁ ČASŤ

SESTRY

Pred tromi mesiacmi

Prepis telefonátu na núdzovú linku 911

Číslo incidentu: 19 – 269851

5. október 2018, 23.35.24

Čas: 23.35.24

Dispečer: Núdzová linka mesta New York, potrebujete požiarnikov, políciu alebo zdravotnú pomoc?

Volajúca: Potrebujem políciu a sanitku. Rýchlo!

Dispečer: Aká je to adresa?

Volajúca: Franklin Street 152. Poponáhľajte sa, prosím, bodla ho a ide hore.

Dispečer: Niekoho bodli v dome?

Volajúca: Môjho otca. Bože, počujem ju na schodoch.

Dispečer: Polícia a sanitka sú už na ceste. Kde v dome sa nachádzate?

Kde je váš otec?

Volajúca: Je na druhom poschodí. V hlavnej spálni. Všade je krv. Ja som...

Ja som v kúpeľni. Urobila to moja sestra. Myslím, že je stále tu, myslím, že má nôž. Bože [nezrozumiteľné].

Dispečer: Zachovajte pokoj. Zamkli ste dvere?

Volajúca: Áno.

Dispečer: Ste zranená?

Volajúca: Nie som zranená. Ale zabije ma. Prosím, nech sem rýchlo prídu.

Potrebujem pomoc. Prosím, ponáhľajte sa...

Dispečer: Už idú. Zachovajte pokoj. Ak môžete, zaprite sa chodidlami do dverí. Dobré, mali by ste byť v bezpečí. Nadýchnite sa, polícia je na ceste. Zachovajte pokoj a ticho. Ako sa voláte?

Volajúca: Alexandra Avellinová.

Dispečer: Ako sa volá váš otec?

Volajúca: Frank Avellino. Moja sestra Sofia... úplne zošalela. Rozsekala ho na kusy... ona [nezrozumiteľné]

Dispečer: Je tam viac ako jedna kúpeľňa? V ktorej sa nachádzate?

Volajúca: V tej pri hlavnej spálni. Tuším ju počujem. Je v spálni. Bože...

Dispečer: Zachovajte ticho. Zvládnete to. Polícia je len pár blokov od vás.
Zostaňte na linke.

Volajúca: [nezrozumiteľné]

Dispečer: Alexandra... Alexandra? Ste tam?

Rozhovor sa skončil o 23.37.58

Prepis telefonátu na núdzovú linku 911

Číslo incidentu: 19 – 269851

5. október 2018, 23.36.14

Čas: 23.36.14

Dispečer: Núdzová linka New York, potrebujete požiarnikov, políciu alebo zdravotnú pomoc?

Volajúca: Políciu a sanitku. Môj ocko zomiera! Sme na Franklin Street 152.
Ocko! Ocko, prosím, zostaň so mnou... napadla ho. Potrebuje sanitku.

Dispečer: Ako sa voláte?

Volajúca: Sofia. Sofia Avellinová, doriti, neviem, čo mám robiť. Je tu toľko krvi.

Dispečer: Vášho otca napadli? Je v dome?

Volajúca: Je v spálni. Urobila to ona. Bola to jej [nezrozumiteľné]

Dispečer: Je v dome ešte niekto? Ste v bezpečí?

Volajúca: Tuším odišla. Prosím, pošlite sem niekoho, strašne sa bojím.
Neviem, čo mám robiť.

Dispečer: Krváca váš otec? Ak áno, pokúste sa mu stiahnuť ranu uterákom.
Vidím, že tu máme ďalší telefonát z tejto istej adresy.

Volajúca: Čože? Volal vám niekto iný?

Dispečer: Je v dome ešte niekto?

Volajúca: Preboha! Alexandra. Je v kúpeľni, vidím spod dverí jej tieň. Doriti!
Je tu! Musím vypadnúť. Zabije ma. Prosím, pomôžte mi, prosím... [krik]

Rozhovor sa skončil o 23.38.09

JEDEN

EDDIE

Nenávidím právnikov.

Väčšinu z nich. Vlastne takmer všetkých len s pár výnimkami. Medzi tie výnimky patrí môj mentor, sudca Harry Ford, a pár starcov, ktorí sa pohybujú po budove manhattanského trestného súdu ako duchovia na vlastných pohreboch. Keď som sa ešte pred dvadsiatkou venoval komplexným podvodom, poznal som oveľa viac právnikov ako dnes. Väčšina právnikov sa dala ľahko podvieť, lebo boli nepoctiví.

Nikdy by mi nebolo napadlo, že raz budem jedným z nich. Na vizitke v mojom vrecku na nohaviciach teraz stálo: „Eddie Flynn, advokát“.

Keby sa môj otec, sám šikovný podvodník, dožil tohto dňa, hanbil by sa. Mohol som byť boxer, podvodník, vreckár alebo dokonca bookmaker. On by sa zadíval na svojho syna právnika, pokrútil by hlavou a položil by si otázku, kde ako rodič urobil chybu.

Hlavný problém spočíva v tom, že právnici si myslia, že sú niečo viac ako ich klienti. Začínajú plniť dobrých úmyslov; videli film *Ako zabiť vtáčka*, možno si dokonca aj prečítali knihu Harper Leeovej, podľa ktorej vznikol, a chcú, aby z nich vyrástol Atticus Finch. Chcú zastupovať obyčajného človeka. V boji Dávida proti Goliášovi. Potom si uvedomia, že v tejto brandži si slušnosťou nezarobia, že ich klienti sú všetci vinní, a dokonca aj keď napíšu prejavy hodné Atticusa, sudca nebude počúvať ani slovo.

Tí, ktorí sú dostatočne múdri, aby si uvedomili, že to bol len sen, začínajú prichádzať na to, že potrebujú nastúpiť k veľkej firme, makať a pokúsiť sa stať partnerom ešte pred prvým infarktóm. Inými slovami, prichádzajú na to, že právo je biznis. A tento biznis niektorým vynáša.

Stál som na Ericsson Place 16 a uvedomoval som si, aké obrovské peniaze zarábajú trestní právnici, ktorí podnikajú vo veľkom. Tu mal svoju adresu prvý okrsk newyorskej polície. Parkovacie miesta, väčšinou

vyhradené pre policajné autá, dnes obsadila flotila drahých nemeckých značiek. Narátal som päť mercedesov, deväť BMW a jeden lexus.

Vnútri sa niečo dialo.

Do budovy sa vchádzalo cez mahagónové dvere s modro-bielym náterom a železnými nitmi v strede každého ozdobného panelu. Odtiaľ sa prešlo cez bezpečnostnú kontrolu k stolu slúžiaceho seržanta. Tam som uvidel hádku v plnom prúde. Detektív v žltej košeli šermoval prstom pred tvárou seržanta Bukowského a zo desať právnikov sa na druhej strane stola v čakárni hádalo medzi sebou. Čakáreň nebola dlhšia ako šesť metrov a širšia ako tri metre, stenu pokrývali žlté obkladačky. Možno boli kedysi biele, ale v sedemdesiatych a osemdesiatych rokoch policajti veľa fajčili.

Bukowski mi zavolať pred dvadsiatimi minútami. Povedal mi, že musím rýchlo prísť. Majú veľký prípad. Veľký. To znamenalo, že Bukowskému sa odvdáčím lístkami na zápas Knicks. Mali sme dohodu. Ak mu na stole pristálo niečo šťavnaté, zavolať mi. Jediný problém spočíval v tom, že Bukowski nebol jediný policajt, ktorý predával informácie, a súdiac podľa hlúčika právnikov, chýr sa už stihol rozšíriť.

„Bukowski,“ povedal som.

TMavomodrú uniformu newyorskej polície napínala ochlpená hora svalov a tuku. Na spotenej plešatej hlave sa mu zablýskali stropné svetlá, keď sa obrátil, žmurkol na mňa a potom akoby mimochodom povedal detektívovi, aby mu prestal šibrinkovať prstom pred tvárou a strčil ho niekam svojej matke. Nepočúval som detaily.

„Stačilo, Bukowski. Každý môže byť s podozrivou minútu. To je všetko. Potom si podozrivá vyberie právnik a pôjdeme rovno na výsluch. Je vám to jasné?“ povedal detektív v žltej košeli.

„V pohode. Žiaden problém. Ja to zvládnem. Choďte na polhodinu na kávu. Alebo zavolajte svojej mamke a povedzte jej, že keď sa mi skončí zmena, tak sa u nej zastavím.“

Detektív cúvol, kývol Bukowskému a potom sa zvrtol na opätku a odišiel cez oceľové dvere na konci čakárne.

Bukowski oslovil hlúčik právnikov pred sebou, ako keď na bingu vyvolávač vysvetľuje pravidlá. „Spravíme to takto. Každý z vás si vezme číslo, a keď ho vyvolám, budete mať minútu s podozrivou. Ak s vami nepodpíše zmluvu, vypadnete odtiaľto. Jasné? Inak to urobiť neviem.“

Niektorí právnici zdvihli ruky, potom začali ťukať do mobilov, zatiaľ čo iní sa ďalej sťažovali a vrhli sa k automatu po lístky s číslami. Lístky boli určené verejnosti, ktorá čakala v rade na podanie sťažnosti – nie pre právnikov čakajúcich na stretnutie s klientkou.

„Dofrasa, Bukowski,“ povedal som. „Načo ti mám kupovať lístky na Knicks, ak sem iniciatívne zvoláš všetkých právnikov na Manhattane?“

„Prepáč, Eddie. Toto je super prípad. Určite ho budeš chcieť. Ráno to tu bude vyzeráť inak, keď sa vonku zlezie armáda paparazzov a my budeme dievčatá odvádzať na predbežné pojednávanie.“

„Aké dievčatá? Čo je to za prípad?“

„Zásahovka priviezla o polnoci dve dievčatá. Sestry. Dvadsiatničky. Ich otec ležal v spálni na poschodí, rozsekaný na kusy. Sestry na seba navzájom zavolali políciu. Obidve tvrdia, že ho zabila tá druhá. Toto bude obrovská vec.“

Poobzeral som sa po čakárni. Zhromaždila sa tu elita manhattanských trestnoprávných advokátov, všetci veľkí hráči v oblekoch za tisíc dolárov a s asistentmi v päťách.

Pozrel som na seba. Mal som čierne-biele tenisky Air Jordan Low, modré džínsy a pod čiernym blejzrom tričko AC/DC. Väčšinu mojich klientov nezaujímal, ako vyzerám po polnoci. Všimol som si, že niektorí oblekáči sa štuchajú laktami a ukazujú na mňa bradami. Očividne som im na pohľad nepripadal ako konkurencia. No nechápal som, prečo je okolo tohto prípadu také haló.

„Sestry tvrdia, že to spravila tá druhá. No a čo? Sú prachaté alebo o čo ide? Prečo sa sem dnes v noci zlietli supy?“

„Doriti, ty si asi nevidel správy, čo?“ spýtal sa Bukowski.

„Nie, spal som.“

„Tie dievčatá sú Sofia a Alexandra Avellinové. Frankove dcéry.“

„Frank je mŕtvý?“

Bukowski prikývol a povedal: „Rozprával som sa s jedným človekom zo zásahovky. Frank skončil vypitvaný ako ryba. Rozsekaný nožom. Ten chalan mi povedal, že to bolo fakt hnusné. A vieš, akí sú chalani zo zásahovky – vidia toho veľa.“

Zásahová jednotka newyorskej polície fungovala ako šikovný SWAT tím. Videli už fakt takmer všetko – od teroristických zverstiev po bankové prepadnutia, od rukojemníckych kríz po strelcov. Ak niekto zo

zásahovky povedal, že to bolo hnusné, tak to znamenalo, že to bolo ako z nočnej mory. No najlepších manhattanských advokátov sem určite neprilákala výnimočná miera násilia v tomto zločine – lákadlom bola obeť a domnelé páchatelky.

Frank Avellino bol do novembra minulého roka starostom New Yorku.

„Aká je šanca, že dostanem tento prípad, keď som na konci radu?“

„Teraz si vpredu. Carol klientku nepresvedčila. Ten, čo je u nej teraz, nemá šancu. O chvíľu ťa tam zavediem,“ povedal Bukowski.

„Počkať, bol som až tretí v rade?“

„Carol Ciprianiová mi dala tisícku, aby mohla byť prvá, ale nepodarilo sa jej presvedčiť klientku. Prepáč, Eddie. Musím z niečoho žiť.“

„Hej, čo sa deje? My sme vzduch? O čo ide?“ ozval sa jeden oblekáč.

„Nebojte sa, on sa nepredbieha. Dostanete šancu,“ povedal Bukowski. „To je v pohode, Eddie. Väčšina z týchto pakov prišla za Alexandrou. Ty pôjdeš za Sofiou.“

„Počkať, nestretneme sa s obidvomi sestrami?“ spýtal sa jeden oblekáč a všetci začali nahlas šomrať.

Bukowski bol môj človek spolu s poltuctom ďalších seržantov, ktorí ma upozornili vždy, keď zachytili nejaké veľké zatknutie, a ja som sa za to o nich vždy postaral. Tentoraz to tu smrdelo veľkým prípadom a každý policajt, ktorý mal právniku, čo mu plnil vrecká, vytiahol mobil a zavolať. Už som také situácie videl. Detektívi, ktorí mali na starosti prípad, sa sťažovali seržantom, ale pokiaľ sa príliš neukrajovalo zo zákonnej lehoty zadržania, veľa toho nezmohli. Detektívi sa nesťažovali nadriadeným, lebo potopiť kolegu policajta sa nepatrilo.

V newyorskej polícii nemal práskačov nikto rád. Niektorí právniky dostali šancu a ostatní čuľali. Ak sa náhodou postťažovali, už im nikto nezavolať. Klienti sa nesťažovali, lebo si mohli vybrať najlepších právnikov. Ostro sledovaná vražda bola pre uniformovaných policajtov ako Vianoce. Tak ako väčšinou v tomto meste, trochu korupcie a trochu peňazí do vrecka udržali veci pekne v pohybe.

Vitajte v New Yorku.

„Vezmem si kľúče a pôjdem ťa predstaviť Sofii.“

„Prečo sa stretnem práve so Sofiou?“ spýtal som sa ho.

Bukowski sa naklonil bližšie a povedal: „Poznám ťa. Nevezmeš prípad, ak sa klient pokúša vyvliecť zo zločinu, ktorý spáchal. O Alexandre

mám určité pochybnosti. Tá druhá, Sofia, no, veď uvidíš. Každý deň mi prejde cez cely dvadsať až tridsať ľudí. Dokážem rozoznať páchatel'ov rovnako ako ty. Ona nie je páchatel'ka. No musím ťa varovať, nerob pri nej žiadne prudké pohyby. Nič jej nepodávaj, nenechávaj pri nej perá ani papiere.“

„Prečo?“

„Lekár si myslí, že je šibnutá... Ale teba nenapadne. Budeš jej právnik.“

DVA

KATE

Kate Brooksová tuho spala, zababušená do vlnených diek, s legínami a tričkom z posilňovne oblečenými pod pyžamom z kolekcie Taylor Swiftovej a s dvoma pármí hrubých bielych podkolenok. Akokoľvek sa naťahovala so starými radiátormi vo svojom byte, nedokázala ich presvedčiť, aby hriali. Ateliérový byt inzerovali na prenájom ako „*Exkluzívny obytný priestor s funkčným ústredným kúrením*“. Dva radiátory na opačných koncoch miestnosti sa teoreticky dali chápať ako funkčné ústredné kúrenie. Kate sa teda musela každý večer pred tým, ako si ľahla, naobliekať. A keď poriadne udrela zima, nevedela, čo má robiť.

Z mobilu sa jej ozval alarm – elektronický zvonec, ktorý sa s každou sekundou zosilňoval. Katina ruka sa vynorila z postele, švihla smerom k nočnému stolíku. Dvakrát prešla prstom po obrazovke, aby zvuk vypila. Svižne stiahla ruku späť pod paplón a v polospánku sa obrátila na druhý bok.

Telefón znovu zadrnčal.

Tentoraz sa prinútila otvoriť oči. Zvuk z mobilu vôbec nepripomínal nastavený budík. Uvedomila si, že jej volá šéf – Theodore Levy. A nielen to, ale prvý raz mu zložila.

„Zdravím, pán Levy,“ ozvala sa zachrípnuto.

„Oblečte sa. Potrebujem, aby ste dobehli do kancelárie, vzali odtiaľ jeden dokument a potom sa so mnou stretli na prvom okrsku v Tribecce,“ povedal Levy.

„Samozrejme. Čo vám mám priniesť?“

„Scott je práve teraz v práci a rieši nejaké línie pre obhajobu, ale potrebujem ho tu. Vy pripravíte zmluvu o zastupovaní s Alexandrou Avelinovou. Doneste mi ju sem. Do štyridsiatich piatich minút nech je tu. Neopovážte sa meškať.“

A s tým zložil.

Kate odhodila prikrývky a vyliezla z postele. Taký bol život čerstvo promovanej právničky. V tejto brandži si odrábala prvý polrok, na licencii jej ledva uschol atrament. Scott, ďalší koncipient vo firme, už bol na mieste, a dôvod, pre ktorý nemohol vyzdvihnúť to, čo Levy potreboval, práve on, bol Kate ukradnutý. Levy štekal rozkazy, ľudia ich plnili. Bez ohľadu na to, že niečo sa dalo urobiť aj jednoduchšie alebo rýchlejšie. Kým všetci lietali ako s nasoleným zadkom, Levy bol spokojný.

Pozrela na hodinky. Bude potrebovať taxík. Do firmy mala z bytu dvadsať minút. Skúsila si tipnúť, koľko jej potrvá cesta z firmy na prvý okrsok, a usúdila, že to bude pravdepodobne ďalších dvadsať minút.

Nemá sa kedy ani osprchovať.

Strhla zo seba pyžamo aj legíny a tričko z posilňovne, obliekla si blúzku a biznisový kostým. Sukňa bola pokrčená, ale na to sa mohla vykašľať. Keď si natahovala pančuchy, na pravom lýtku sa jej pustilo očko. Posledné pančuchy. Zahrešila a šla si hľadať topánky. Udrela si hlavu o oblúkový vchod, ktorý delil posteľ od malého priestoru, do ktorého nejako napratala gauč a knižnicu – ten priestor sa totiž tváril ako obývačka. Rozsekla si čelo, štípalo to a ostro sykla.

„Doriti,“ zamrmala.

Pri dverách bytu ležali adidas. Obula si ich, vzala si kabát, kabelku a vyrazila.

O dvadsať minút vystúpila z taxíka na Wall Street, požiadala šoféra, aby na ňu počkal, a rozbehla sa ku vstupu do svojej budovy. Kartou si otvorila vchod, dobehla k zasklenej recepcii, kde za stolom sedel ochrankár. Výťah cinkol. Dvere sa začali otvárať a Kate urobila krok, pripravená nastúpiť. Z výťahu vyklusal Scott s fasciklom pod pazuchou. Narazil do nej, plecom o plece, až sa Kate zvrtila.

„Prepáčte, Kate. Musím letieť. Levyho sekretárka stále tlačí tú zmluvu o zastupovaní. Nemal som ju kedy vziať a Levy ma chce mať okamžite na okrsku.“

„Počkajte na mňa, ja sa zdržím len dve minúty a vonku ma čaká taxík,“ povedala.

Scott prikývol, obrátil sa a rozbehol sa k východu.

Kate stlačila gombík dvadsiateho piateho poschodia dvadsaťpäťkrát a každé stlačenie počas stúpania výťahu nahlas odpočítala. Levyho

sekretárka Maureen chvatne vyťahovala stránky z tlačiarne. Vložila ich do fascikla a podala Kate.

„To je tá zmluva?“

Maureen prikývla. Stránky boli po tlači ešte teplé.

Prečo na ne nemohol počkať Scott a rovno ich vziať so sebou?

Na také otázky už dávno prestala hľadať odpovede. Vo svete veľkej právnickej firmy sa nik nezamyslel nad tým, či vyslať do akcie dvadsať právnikov a päťdesiat úradníkov, ak tým získal sekundový náskok pred protistranou. Poslali ju po zmluvu, pretože ju po ňu mohli poslať. Kate sa vrátila do výťahu, zvolila prízemie a potom prostredníkom došla do gombíka, ktorým sa zrýchlene zatvárali dvere. *Makaj, makaj, makaj*, mumlala si pod nos, kým sa dvere zasúvali dohromady.

Keď sa potom dvere otvorili na prízemí, Kate sa z nich vyrútila. Ochrankár sa postavil a vlastnou kartou odomkol dvere. Chytil do ruky kľučku a otvoril jej ich.

„Ďakujem,“ povedala Kate bez dychu a vybehla do zimy.

A zastala ako prikovaná.

Jej taxík bol preč.

Scott.

Hovädo.

Zúrivo sa obzerala po ulici. Ani stopy po taxíkoch. Otvorila si na mobile aplikáciu Uber. Jej otec Uber neuznával a veľakrát ju dôrazne vystríhal, aby ho nepoužívala. Aplikácia hlásila, že o dva bloky ďalej je voľný vodič.

Auto dofrčalo o pár sekúnd a Kate sa vrhla na zadné sedadlo. Bol to ford s modrou metalízou, staré auto s interiérom páchnucim psinou. Vnútri bolo tma a nedovidela dobre na vodiča, ale rozoznala, že je to chudý blondín s potetovanými ramenami.

Scott je fakt strašné hovädo.

Scott dostal prácu štyri mesiace po Kate. Firma Levy, Bernard a Groff poskytovala kompletne právne služby. To znamenalo, že vedela skryť vaše milióny, aby ste nezaplatili ani cent na daniach, oškľbať vášho ex na rozvodovom vyrovnaní, žalovať každého, kto vás nasral, a to z akéhokoľvek dôvodu, a ak by už naozaj došlo na lámanie chleba, tak v najhoršom mali Theodora Levyho – šampióna v súdnych sporoch a trestného právnik. Kate si pohadzovali po pár oddeleniach, až sa napokon usadila na

trestnom. Na tú robotu mala nadanie. A bolo to vidieť. Levy mal v tíme tucet právnikov, ale na vlastných prípadoch rád spolupracoval s novými, aby sa skúsenejší právnici mohli sústrediť na zarábanie pre firmu.

Kate si povšimla, že Levy má najradšej spoluprácu s mladými právnikami.

Scott dorazil na trestné pred mesiacom a okamžite si so šéfom sadli. Bol to Levyho protežant. Kate to bolo jasné. Ona s Levym absolvovala iba jeden obed, a to bola na oddelení o dva mesiace dlhšie ako Scott. Ten za štyri mesiace od svojho nástupu obedoval so šéfom už štyrikrát. Kým Levy bol nízky a pripomínal žabiaka, Scott bol vysoký, chudý a s takými ostrými lícnymi kosťami, že by sa na nich dalo filetovať. Jeho vycivenej tvári kraľovali tmavomodré oči, ktoré z nejakého dôvodu stále žiarili, akoby za každou očnou guľou svietila malá žiarovôčka.

Teraz obral Kate o taxík a ona si povedala, že len čo budú chvíľu osamote, dá mu to vyžrať.

Vodič mlčal a onedlho vystúpila z auta a zamierila do budovy okrsku.

Vnútri bol hotový cirkus.

Dav právnikov z najlepších manhattanských firiem, a všetci čakali.

Všimla si Levyho a Scotta, usadených na hliníkovej lavici vzadu v miestnosti, zabratých do rozhovoru. Aby sa k nim dostala, musela sa v malom priestore čakárne pretisnúť pomedzi dobrú desiatku ďalších právnikov. Niektorých spoznala z telky. Niektorých spoznala z ich vlastných reklám alebo z fotiek v odbornom časopise Americkej advokátskej komory. Toto boli právnici, ktorých na akciách komory vždy fotografovali. Nebol medzi nimi nikto mladší ako štyridsať rokov. Všetci do jedného boli bieli. Bohatí. Muži.

Všetci do jedného ju ignorovali.

„Pardon,“ povedala Kate, keď sa pretláčala cez dav. Niektorí boli zahĺbení do skupinových rozhovorov. O golfe. Všetci bohatí bieli právnici milovali golf. Ostatní sa hádali a niekoľko mužov sa venovalo telefónom. Ani jeden s ňou nenadviazal očný kontakt. Hlavu držala sklonenú, posúvala sa dopredu a zdvorilo, miernym tónom mrmlala „pardon“. V strede davu, kde sa už plecيا obtierali o plecيا, sa na jej krížoch ocitli dlane a jemne sa posúvali, a keď sa pohla, tie dlane zmizli a ona pocítila inú dlaň na zadku, potom pocítila, ako jej prsty stisli najskôr stehno, potom zadok.

Kate zakašlala a strčila do bielo vlasého právnika pred sebou o dosť silnejšie, ako očakával, a prebojovala sa na druhú stranu. Za ňou sa zdvihla vlna smiechu. Dvaja-traja muži sa bavili na spoločnom žarte. Asi na tom, ako ju jeden z nich uštipol do zadku. Ani Levy, ani Scott nezdvihli pohľady. Kate sa obrátila, tvár jej len tak horela, a zadívala sa na dav. Bielo vlasý právnik sa už postavil na svoje miesto, uzavrel medzeru, ktorou prešla. Nedalo sa zistiť, kto ju ohmatkával. Pokožka na tvári aj na krku ju pálila od rozpakov. Keby sa ozvala, vyvolala by scénu.

Zozadu začula mrzutý tenký hlas Levyho: „Hej, Katie, kde trčíte? Scott dorazil už pred desiatimi minútami.“

Kate zatvorila oči. Zase ich otvorila. Potrebovala sa resetovať. Táto noc bola ťažká. Nemienila pred Levym vybuchnúť. Iba čo by jej odporúčal, aby sa obrnila, a vyčítal by jej, že ho strápnuje. Nechala to tak. Bude potrebovať aj posledné zvyšky sebaovládania, aby komunikáciu s Levym zvládla. Katie. Tak ju volali len dvaja muži. Jeden bol jej otec, druhý bol Levy. A hoci z otcových úst tú zdobneninu zbožňovala, spôsob, ktorým ju používal Levy, v nej vyvolával odpor.

O krok cúvla a zvrtila sa tvárou k svojmu šéfovi. Prevzal si od nej fascikel a mrzuto dodal: „Toto je pre nás obrovský prípad. Pre firmu. Musíme tú klientku získať. Takže nech ste vo vrcholovej forme, jasné?“

Kate prikývla. „Som v pohode,“ povedala. „O aký prípad ide?“

Levy pootvoril ústa a niekoľko sekúnd ich tak nechal. Vyzeral, akoby čakal, kedy mu spomedzi pier vyklžne chrobák, a keby sa to stalo, vyplazil by jazyk ako jašter, lapil by hmyziu potvoru a strčil si ju späť do úst.

„Bývalý starosta Frank Avellino je mŕtvy. Zavraždený vo svojej spálni. Bodnými ranami... koľkými, Scott?“

„Päťdesiatimi tromi,“ ochotne sa ozval Scott.

„Päťdesiatimi tromi bodnými ranami, moja drahá. A my budeme zastupovať jeho staršiu dcéru. Obe jeho dcéry zatkli na mieste činu a obe obviňujú zo zločinu tú druhú. Jedna z nich klame a našou úlohou bude dokázať, že to nie je naša klientka. Rozumiete?“

Levy na ňu pozeral zhora, nebolo to príjemné, ale Kate to ignorovala.

Moja drahá. To oslovenie neznamenal, že je džentlmen. Na väčšinu toho, čo tu musela znášať, si už zvykla, ale *moja drahá* alebo *slečinka* ju stále dostávali do vývrtky. Potlačila však hnev, pretože toto bol moment, na ktorý čakala, odkedy do firmy nastúpila. Slizkí hostia v bare a bežný

pouličný sexizmus ju už nevytáčali. Keď však šlo o mužov, ktorí mali v rukách jej kariéru, bolo to iné. Vedela, že by to tak nemalo byť, že to nie je správne, ale považovala za najlepšie mlčať a skloniť hlavu. Zatiaľ. Všetka moc totiž patrila im. Keby sa na také veci sťažovala, tak by sa zrejme o sekundu ocitla na dlažbe – prišla by o kariéru, skôr než sa jej rozbehla.

Už mesiace zapisovala, lichotila klientom a roznášala kanapky na firemných večierkoch. Teraz sa dostala k prípadu. Ku skutočnému a senzačnému prípadu vraždy. V bruchu sa jej zatrepotalo vzrušenie a prihladila si fazónku saka, oblizla si suché pery a odkašlala si. Chcela byť pripravená. A aj bola.

„Jasné, rozumiem,“ povedala Kate.

Levy si ju obzrel od hlavy po päty a spýtal sa: „Čo to máte na sebe? Obuli ste si tenisky?“

Kate otvorila ústa, že odpovie, ale nedostala šancu.

„Levy! Ste na rade!“ ozval sa hlas. Bol to policajt a volal z otvorených oceľových dverí.

„Sme na rade,“ povedal Levy. Postavil sa a potiahol si nohavice vyššie. Často sa mu zošmykli pod malé brucho. Bez ohľadu na to, či mal opasok alebo traky, často si ich musel naprávať.

Kate uvidela, ako z oceľových dverí vychádza skupinka právnikov. Očividne sa tam vnútri bavili s potenciálnou klientkou. Sklákali hlavy a vyzerali unavení. Levy ten prípad dostane. Pri každom klientovi to bolo tak. V tomto bol Levy šampión. Vedel komunikovať s klientmi. Rýchlo ich dostať na svoju stranu. Bol ako PR mašina, len s právnickou licenciou. Prípad dostanú a Kate bude od samého začiatku uprostred diania. Musela sa ovládať, aby sa jej na perách neusalašil úsmev – od nadšenia, od nervozity.

„Okej, ideme,“ povedal Levy.

Scott jej kývol hlavou. Kate kývla jemu. Spoločne vykročili k dverám. Potom sa jej pred tvárou objavil fascikel. Vystrela ruky, fascikel klesol a uderil ju do hrude, až zastala na mieste. Oboma rukami ten fascikel objala.

„V tomto Scottovom spise sú veci, ktoré by klient ani polícia nemali vidieť,“ povedal Levy. „Dajte ho do sejfu, ktorý mám v kufri auta. Je zaparkované vonku. Zlaté BMW.“

Pred tvárou sa jej rozhojdali kľúče. Kate ich prevzala, preglgla a v hrdle ju zaškriabalo. Ako keby prehltala kamienky.

„Nezdrží vás to veľmi. Ten čas môžete využiť na premýšľanie, prečo ste tak meškali. Keď skončíme, môžem vás odviezť domov,“ oznámil jej Levy.

Viac jej nevenoval, len spolu so Scottom zamieril k otvoreným oceľovým dverám.

Kate zmeravela.

„Nič si z toho nerobte, zlatko. Dostali ste najdôležitejšiu úlohu. Strážžiť Levyho autíčko,“ ozval sa hlas za ňou. Patril jednému z konkurenčných právnikov.

Skupine za ňou nebolo viac treba, aby sa hlasno rozosmiala. Rehot sa šírila po celej miestnosti.

Kate očervenela. Pretlačila sa krajom skupiny, už sa neodvážila vojsť do stredu, a zamierila k východu. Pálenie sa jej šírilo po krku, po šiji a v hlave jej zneli posledné Levyho slová.

Keď skončí, môže ju odviezť domov. Znamenalo to, že sa ju možno znova pokúsi neohrabane zbaliť.

Kate so zlostným dupotom vybehla na ulicu.

TRI

ONA

Keď ju priviedli do budovy prvého okrsku, seržant si ju obzrel od hlavy po päty, vysvetlil jej, aké má práva, a potom jej opísal, čo sa stane.

„Vaše osobné veci sa zaevidujú ako dôkazový materiál. Vráťte vaše vrchné oblečenie a spodnú bielizeň. Dve kolegyně vás zavedú do osobitnej miestnosti, kde sa to všetko odohrá. Dostanete odev. Detektívi, ktorí tento prípad vyšetrojú, od vás budú požadovať aj ster DNA, odtlačok chrupu a ostrihajú vám nechty. Podvoľte sa a neprotestujte. Iba čo by ste si skomplikovali situáciu. Kolegyně z polície vás odfotografujú a vezmú vám odtlačky prstov. Potom vás odvedú do výsluchovej miestnosti, tam za vami prídu detektívi a položia vám otázky. Je niečo, čomu ste nerozumeli?“

Zavrtela hlavou.

„Máte právneho zástupcu?“

Zavrtela hlavou. Mlčala.

„No, kým odídete, budete ho mať,“ povedal.

Policajt mal pravdu. Prebehlo to presne tak, ako to opísal. Bez slova sa vyzliekla pred dvoma policajtkami a odovzdala im svoje zakrvavené oblečenie, ony ho uložili do veľkých priesvitných igelitových vrieciek. Potom jej podali čistú bielizeň a oranžovú kombinézu. Keď už bola oblečená, ostrihali jej nechty a odstrižky zhrnuli do igelitového vrečka, potom jej vatovým tampónom vytreli ústa. Vata zanechala pachuť.

Zaviedli ju do výsluchovej miestnosti a nechali ju tam osamote. Na jednej strane miestnosti bolo zrkadlo a pomyslela si, že ju spoza neho pozorujú.

Oprela si lakť o kolená a naklonila sa dopredu, zvesila hlavu. Oči upierala na biele gumené topánky, ktoré jej dali. Istý čas sa nepohla. Mlčala, len sedela.

Neprehovorila, odkedy ju policajti zatkli v dome na Franklin Street. Počula, ako ktorýsi policajt spomenul slovo *šok*, a nechala ich v tom.

Nebola v šoku.

Premýšľala.

A načúvala.

Pred sebou mala oceľový stôl posiaty priehlbínami a škrabancami. Mala chuť vystrieť ruky, prechádzať prstami po tých nerovnostiach, ovoniť stôl, dotknúť sa ho, cítiť ho.

Bolo to nutkanie, zostalo jej ešte z detstva. Ďalšia vec, ktorou rozčuľovala matku – dostávala od nej facky vždy, keď ju prichytila, ako niečo v okolí ohmatáva a ovoniava. Dokázala sa celú hodinu zabávať s listom, kamienkom, broskyňou. Vône a celkovo vnemy ju takmer pohltili a potom sa objavila mama – *plesk* – *neobchytávajú to. Prestaň všetko obchytávať, ty jedna špina špinavá.*

Radosť z hmatu sa stala len ďalšou vecou, ktorú musela tajiť. Nutkanie jej pomáhala zvládnuť hudba. Keď sa zamilovala do konkrétnej pesničky, videla tvary a farby a hudba sa stala o to skutočnejšia, hmotnejšia, vďaka nej nemusela toľko zamestnávať ruky.

Tá pesnička jej stále znela v hlave. Tá, ktorú počula, keď v ten večer vošla do otcovho domu, do domu číslo 52 na Franklin Street. Mamina obľúbená skladba *She. Ona*. V podaní Charlesa Aznavoura. Ona mala radšej coververziu od Elvisa Costella. Pieseň sa jej vznášala v hlave, vyhrávala hlasno a bola červená, vyhánala všetky ostatné myšlienky. Keď teraz sedela v malej a smradľavej výsluchovej miestnosti, perami nemo naznačovala text, melódia v hlave znela iba pre ňu samu.

Ona je tá tvár, na ktorú neviem zabudnúť...

Myšlienky jej počas melódie prehrávali obrazy. Otcova kravata. Uzol tuho zatiahnutý pod krkom. Svietica biela košť v otcovej hrudi. Prekrásne odblesky, ligot čepele, keď ju vytrhla z otcových prs, zdvihla ju a zabodla mu ju do brucha, do krku, do tváre, do očí, znovu a znovu a znovu...

Ona...

Mala to naplánované. Ako inak. Fantazírovala o tom už mnoho rokov. Aké by bolo super nielen ho zabiť, ale rozsekať ho na kúsky. Zničiť jeho telo. Zdecimovať ho. A zišlo jej na um, že všetci ostatní zavraždení boli iba predohrou, nácvikom hlavného podujatia.

Bol to tréning.

Spočiatku ju povznášalo, keď sledovala, ako svetlo v očiach obete hasne. Ako keby bola svedkom nejakej premeny. Života na smrť. A spôsobila to sama. Nemala výčitky. Nijaký pocit viny.

Také niečo z nej vymlátila matka už v ranom veku. Aj z jej sestry. Mama bola vynikajúca šachistka a chcela, aby jej dcéry boli ešte lepšie. V mladších rokoch videla matka, ako sa sestry Folgarové presadili vo svete šachu, a chcela, aby jej dcéry dosiahli presne tento cieľ, tak ich od útleho veku drilovala. Musela od štyroch rokov sedávať v izbe, šachovnica pred ňou, matka nad ňou, posúvala figúrky a matka ju učila klasické techniky. Ako sledovať tvorbu formácií, ako prejsť uprostred hry k stratégiám, ktoré sa rýchlo premenili na mat. Trénovali celé hodiny. Každý deň. Každá sestra osobitne. Matka im nikdy nedovolila hrať proti sebe, ani len v rámci tréningov. Trénovalo sa s matkou. A matka jej pred popoludňajším tréningom nikdy nedala najesť. Bola bez obeda, miska cereálií alebo ovocia, ktorú zjedla na raňajky, bola už len dávnou spomienkou. Veľa-preveľa hodín strávila v malej izbe s matkou – zmätená, vystrašená a hladná.

Ak matka zbadala strategickú chybu alebo ak ju prichytila, že pridľho drží figúrku, prstami prechádza po zárezoch v leštenom dreve alebo nebudaj skúša zachytiť jeho pach, matka uchopila buclatú rúčku, zdvihla ju do výšky a pohrýzla ju do niektorého prsta. Aj teraz to mala pred očami. Ako ju matka zdrapí za zápästie. Ako keby sa jej ruka ocitla v nejakom strašidelnom stroji, ktorý jej pomaly vtiahne prst do cirkulárky. Lenže toto tu nebola cirkulárka: uvidela, ako jej matka ohnúť jasnočervené pery, cerí dva rady dokonalých bielych zubov. Prsty sa zatrasú a potom – cvak.

Pohryznutie bolelo. Bol to trest, nemal za cieľ skrvaviť, len šokovať. Zabezpečiť, aby neopakovala chybu. Vtedy sa zamýšľala, či sú všetky matky také. Chladné ženy bez citu a s ostrými zubami.

Pri šachu zakaždým vyhladla. Matka tvrdila, že hlad pomáha mozgu, aby bol tvorivý, aby bol živý. Vždy keď uvidela tie zuby, ako jej chnupu po malíčku, prišlo jej zle, a navyše ten hlad a očakávanie bolesti, to všetko bolo zakaždým horšie než samo pohryznutie.

Poučila sa na svojich chybách.

Spomenula si na ten výraz na tvári drahej sestry v deň, keď matka spadla zo schodov. Jej sestra neutíšiteľne plakala, až kým sa domov nevrátil otec. Sestra sa z toho nikdy nedostala. Ju to privedlo k myšlienke,

že aj keď ich matka obidve hrýzla, mlátila, nútila hrať a čítať o šachu celé hodiny každučký deň, niečo na matke bude jej sestre navždy chýbať. Nejaké puto, ktoré sa naveky pretrhlo.

Ešte aj teraz, o dlhé roky neskôr, stále počuje sestrine výkriky – tak kričala, keď uvidela matkino telo. Sestra stála pod schodmi, v ruke držala toho hlúpeho plyšového králiku, kolená tlačila dohromady a na tmavočervených pančuchách sa jej šírila tmavá škvrna, šírila sa jej z rozkroku na obe nohy. Sestrin vzlykot sa tak vystupňoval, až jej vyrážalo dych, v panike sa zachádzala a lapala dych a plač nadobudol staccatový rytmus.

Pohryznutia, bitky aj slzy boli dnes už len spomienkou. Boli len jej časťou, niečím, čo ju pomohlo vyformovať do podoby tej dokonalej bytosti, ktorou bola dnes.

Dnešný večer bol dokonalý. Vyzeral chaoticky a šialene a telo jej drahého ocka zostalo ležať tam, kam dopadlo. Dielo maniaka.

Presne tak to vyzeralo. Chcela, aby to tak vyzeralo. Popravde si to užívala. Vždy keď zabíjala, ovládala sa, a čin ju naplnil uspokojením, hoci s prvým razom sa to nedalo porovnať. Až do dnešného večera. Tu sa už úplne odtrhla z reťaze. Všetky tie impulzy, ktoré držala na uzde silou vôle a liekmi – všetky teraz vypustila na drahého ocka. Bol to pocit, akoby si v hlave uvoľnila ventil, doteraz pod tlakom – úľava bola úchvatná.

Nikdy predtým ju zákon nikdy nespojil so žiadnym z jej zločinov. Teraz sedela na policajnej stanici a čelila obvineniu z vraždy, ktorú spáchala.

Bola presne tam, kde chcela byť.

Tak si to naplánovala.

ŠTYRI

EDDIE

Bukowski ma viedol chodbou, kde boli rovnaké nikotínom zájdené kachličky. Za nami vyvolával policajt ďalší právnický tím, aby sa predviedol pred klientkou. Spomalil som, pretože som chcel vidieť, kto prichádza.

Bol to Theodore Levy a s ním plavovlasý mladík, kráčali po chodbe za vysokým policajtom. S Levym sme sa občas stretli v chodbách na Center Street, ale nikdy pri tom istom prípade. Obaja sme boli obhajcovia a Levy patril k tým najvychytenejším. Pracoval pre biele goliere, zločincov, ktorí boli za jeho služby schopní zaplatiť celý majetok. Levy vedel, že tento prípad sa dostane do titulkov, a z času na čas takéto prípady potreboval, aby na seba upútal pozornosť. Tvár zverejnená na titulnej strane opakovane počas šiestich mesiacov zvyčajne človeku priniesla viac prípadov a v nasledujúcom roku si mohol navýšiť hodinovú taxu o dvadsať percent.

Nezastal som, ale Levy ma dobehol. Na konci chodby Bukowski zahol doprava a vyšli sme po schodoch. Ešte pred pár rokmi boli na tomto poschodí štyri cely predbežného zadržania. Newyorská polícia však pôvodné cely pre jednu osobu zrušila, aby získala priestor pre kancelárie. Železné dvere, ktoré vážili tristo kíl, vytrhali z trávov. A dvere niekam zmizli. Zariadili to poliši alebo stavbári? Ktovie. No niekto sa nabalil na kovošrote a mesto to určite nebolo. Teraz okrem nového priestoru pre detektívov vzniklo aj päť nových výsluchových miestností.

Len dve z nich boli aktuálne obsadené. Ukazovali to biele tabuľky uprostred dverí tesne pod sklenenými oknami, cez ktoré bolo vidieť len z jednej strany. Odolal som pokušeniu pozrieť na klientku a počkal som na Levyho.

„Eddie Flynn, všakže? Ja som Theodore Levy,“ predstavil sa.

Podali sme si ruky. Levy si zakvačil palce za opasok a potiahol si nohavice na brucho. Mal čierne nakrátko ostrihané vlasy, okuliare v hrubom

čiernom ráme a za nimi si pár veľkých zvedavých očí premeriaval moje telo od hlavy po päty, ako keby majiteľ pohrebného ústavu odhadoval rozmery na rakvu.

„Teší ma,“ povedal som mu.

„Máte neformálny piatok?“ nadhodil.

„Kým pôjdeme pred sudcu, prezlečiem sa. Mňa si klienti nenajímajú kvôli garderóbe.“

„Ešteže tak. Ozaj, vám prischla druhá sestra?“ spýtal sa. „Tak veľa šťastia s ňou.“

„Potrebujem šťastie? Hovoríte, akoby ste vedeli niečo, čo ja neviem. Pýtam sa sám seba, prečo sa polovica manhattanských trestných právnikov bije o vašu dámu. Vysvetlite mi, prečo väčšina z nich uprednostňuje jednu sestru pred druhou?“

„Pozrite, Sofia má isté problémy. To vám povie každý, kto poznal Franka Avellina. Je to všeobecne známe. Alexandra bola jeho maznáčik. Na Manhattane je obľúbená a v tomto prípade je stávka na ňu istá. Zato Sofia, to je blázon. Čierna ovca rodiny. Môže to dopadnúť iba jedným spôsobom. Povedal by som, že najlepšie bude, ak sa so Sofiou pohovára o priznaní viny. Ušetrí nám to všetkým more času.“

„Ja som so Sofiou ešte nehovoril. Uvidíme, čo sa stane.“

„Okej, tak veľa šťastia,“ zopakoval a kývol vysokému policajtovi, ktorý otvoril dvere na výsluchovej miestnosti a odstúpil nabok. Levy voviedol dnu svojho spolupracovníka – fešného mladého muža, ktorý niesol nejaké papiere. Priblížil som sa k nim, aby som cez dvere zazrel Alexandru Avellinovu.

Sedela za stolom vo výsluchovej miestnosti a aj v tejto polohe robila dojem vysokej mladej ženy. Mala zafarbené plavé vlasy, ale bola to kvalitná farba a kvalitná práca. Okolo očí mala červené flaky, červený rúž na perách vybledol. Inak vyzerala Alexandra fyzicky zdatná a zdravá, mala sýtu pleť mandľovej farby. Vzhľadom na okolnosti pôsobila dobre. A najmä v tvári mala istý výraz sebavedomia. Bola to žena, ktorá vedela kontrolovať samu seba aj iných. Keď sa dvere otvorili, zavanul ku mne náznak parfumu.

Vysoký policajt zatvoril dvere a postavil sa k nim chrbtom.

„Okej, Eddie, toto je Sofia,“ povedal Bukowski, keď zasunul kľúč do zámky a otvoril dvere.

Vošiel som dnu.

Sofia Avellinová vyzerala, že je od sestry nižšia, ale nie oveľa. Jej tmavé vlasy kontrastovali s bledou pleťou. Oči mala rovnaké. Obidve mladé ženy zdedili oči po otcovi – úzke, ale bystré a jasné. Neusmievala sa. Pery mala tenšie ako sestra, takisto aj nos. Pôsobili ako rovesníčky a ako som si spomínal, Frankove dcéry sa narodili v rozmedzí jedného roka. Nebol som si úplne istý, odkiaľ tú informáciu mám, ale pravdepodobne som ich obe alebo aspoň jednu zazrel v nejakom časopise alebo v správach.

Uprela na mňa podozrievavý pohľad, ale nič nepovedala. Oproti nej sedel právnik, ktorého som nepoznal, ale vyzeral rovnako bohatý a úspešný ako ostatní vonku. Pozbieral si papiere a vyhlásil: „Robíte chybu, že ma odmietať.“ Zlostne tresol dverami.

Ignoroval som ho, sústredil som sa len na mladú ženu pred sebou.

„Zdravím, Sofia. Som Eddie Flynn. Som právnik, obhajca. Od polície, konkrétne od pána Bukowského, viem, že nemáte právniku. Rád by som sa s vami pohovárал a zistil, či vám viem pomôcť. Ste za?“

Zaváhala, prikývla a jej prsty začali na stole kresliť imaginárne čiary a kruhy. Pristúpil som bližšie a všimol som si, že bruškami prstov sleduje priehlbiny a škrabance, skúma štruktúry. Pôsobilo to nervózne a akosi detsky. Potom si zrejme uvedomila, čo robí, lebo stiahla ruky pod stôl.

Sadol som si oproti nej, ruky som rozťahol a mierne zdvihol. Reč tela ju mala povzbudiť, aby sa rozhovorila.

„Viete, prečo ste tu?“ spýtal som sa jej.

Preglgla, prikývla a povedala: „Ocko zomrel. Zabila ho moja sestra. Ona tvrdí, že som to urobila ja, ale ja vám prisahám, neurobila som to. Nie som toho schopná. Je to klamárka a vrahyňa! Suka jedna!“

Ruky jej vyleteli do vzduchu a dopadli na stôl, aby zdôraznili slovo „suka“.

„Okej. Viem, že to vyznie hlúpo, ale naozaj by som potreboval, aby ste sa upokojili. Som tu, aby som vám pomohol.“

„Seržant Bukowski povedal, že by som sa mala rozprávať s právnikmi, ale že by som sa nemala rozhodnúť, kým sa nepobavím s vami. Nevieam, čo mám robiť...“

Zavrtela hlavou a slzy jej vstúpili do očí, ktoré boli omnoho zelenšie, ako som si predtým všimol. Odvrátila pohľad, prehltna plač, až jej na krku navreli svaly, a namiesto toho sa len zhlboka nadýchla. Zavrela

oči a nechala slzy dopadnúť až na dlážku. Potom povedala: „Prepáčte. Nemôžem uveriť, že je mŕtvy. Nemôžem uveriť, čo mu urobila.“

Prikývol som, ale nič som nepovedal, kým zdvihla nohy, pritiahla si kolená k hrudi a objala si holene. Takto sedela, plakala a knísala sa spredu dozadu.

„Je mi ľúto, čo sa stalo vášmu otcovi. Úprimnú sústrasť. Pravda je taká, že ste sa ocitli v najhoršej možnej situácii. Policajti sa do vás pustia, do vašej sestry zrejme tiež. Jedna alebo aj obe skončíte s obvinením z vraždy. Možno sa mi podarí pomôcť vám a možno nie. Potrebujem vedieť len jednu vec. Potrebujem vedieť, že ste nezabili svojho otca,“ vyhlásil som.

Sofia ma aj napriek slzám počúvala. Teraz si osušila tvár papierovým obrúskom, smrkla a ovládla sa natoľko, aby dokázala hovoriť. Ak to hrala, tak bola veľmi dobrá. Ja som však na druhej strane stola nevidel herečku. Videl som trpiacu mladú ženu. Bolo to skutočné. Taká bola pravda. Či však jej utrpenie spôsobila otcova smrť, alebo strach, že ju odhalia ako vrahyňu, prípadne či trpela z nejakého iného dôvodu, to mi nebolo úplne jasné.

„Prečo sa ma na to pýtate? Ostatní právnici sa ma nepýtali, či som vinná. Neveríte mi?“

„Všetkým svojim klientom kladiem tú istú otázku. Za tých, v ktorých nevinu uverím, potom bojujem zo všetkých síl. Ak mi povedia, že čin nespáchali, väčšinou dokážem odhaliť, ak klamú, a v takom prípade sa naše cesty rozídu. Ak zdvihnú ruky a povedia, že sú vinní, tak im pomôžem vyrozprávať ich príbeh súdu, aby sudca porozumel, prečo svoj čin spáchali, a aby bolo zjavné, či sú tam nejaké poľahčujúce okolnosti. Nebojujem za vrahov, ktorí sa chcú z toho vyvliecť. To nie je moja parketa.“

Znovu si ma prebehla hodnotiacim pohľadom, ako keby som zo seba zhodil nejakú masku a ona až teraz pozerala na skutočného človeka.

„Páči sa mi, že ste sa ma na to spýtali,“ povedala. „Chcem, aby ste ma zastupovali. Nezabila som svojho otca. Zabila ho Alexandra. Ona to urobila.“

Neponáhľal som sa s odpoveďou, len som ju pri rozprávaní pozorne sledoval. Pravda bola v jej očiach, hlase, tvári. Žiadne výstražné znamenia, žiadne signály, ktoré by naznačovali lož. Veril som jej.

Nastal čas pustiť sa do práce.

„Porozprávajte mi, čo sa stalo,“ vyzval som ju.

„Bola som v ockovom dome na Franklin Street. Bývam neďaleko odtiaľ a zvyčajne ho chodievam navštevovať. V poslednom období čoraz častejšie, pretože otec začal zabúdať. Šla som teda do jeho domu a najskôr som si myslela, že tam ani nie je...“

„Moment. Opíšte mi, ako ste sa dostali dnu.“

„Mám kľúče. Aj Alexandra.“

„Okej. Prepáčte, že som vám skočil do reči. Hovorili ste, že ste si mysleli, že nie je doma...“

„Vošla som dnu. Nebol v obývačke. Tam sa väčšinou zdržuje, pozerá televízor alebo pracuje. No nebol tam. Zavolala som naňho hore, ale neozval sa. Zišlo mi na um, že možno šiel von, tak som si z baru v obývačke namiešala drink, dopila som ho a šla som hore.“

„Prečo ste sa vybrali hore?“

„Začula som odtiaľ hluk, tak som si pomyslela, že je predsa len doma, len možno nepočul, ako som vošla. Vyšla som po schodoch. Na prvom poschodí nebol.“

„A čo je na prvom poschodí domu?“

„Tri spálne a posilňovňa. Nebol v posilňovni a do spálni som nepozerala. Nemal tam prečo byť. Potom som znovu počula ten hluk a prichádzal z druhého poschodia.“

„Aký to bol hluk?“ opýtal som sa.

„Neviem. Ťažko sa opisuje. Znel ako ston alebo úpenie – alebo niečo v tom zmysle. Možno ako keď niekto rozpráva. Neviem, nepamätám si to dobre. No pamätám si, že som išla hore zistiť, čo sa deje. Ocko mával výpadky pamäti. Vtedy býval dezorientovaný. Staroba, možno niečo horšie, nebodaj nástup demencie alebo niečoho podobného. Pomyslela som si, že možno spadol. Zazrela som ho ležať na posteli v hlavnej spálni. Svetlá v nej boli zhasnuté, ale pamätám si, že som si pomyslela, že je to čudné. Niečo nebolo v poriadku.“

„Ako to myslíte?“

„V tme som ho poriadne nevidela, ale uvidela som mu jednu nohu, na posteli. Mal obuté topánky. To bolo zvláštne. Ocko ma vždy hrešil, keď ma pristihol, ako ležím na gauči v topánkach.“

„Zažali ste svetlo?“ spýtal som sa.

„Nie. Len som šla k nemu a spýtala som sa, či mu niečo nie je. Myslela som si, že si možno len zdriemol. Neodpovedal. Vtedy som uvidela,

čo sa mu stalo. Vzala som do dlaní jeho hlavu a uvidela som, že zvyšok tváre má...“ Odmlčala sa, potom dodala: „Vtedy som spanikárila a zavolať som na núdzovú linku.“

„Videli ste útok na otca? Videli ste, ako naňho včera večer zaútočila vaša sestra alebo niekto iný?“

„Nie, to som nevidela. No viem, že to urobila ona. Skrývala sa v kúpeľni. Videla som, ako popod zatvorené dvere kúpeľne preniká svetlo. Videla som aj tieň, keď sa tam vnútri pohybovala. Pripravovala sa, že vyskočí von a možno zabije aj mňa. Vedela som, že je to ona. Vykrikla som a utiekla som z domu.“

„Ako ste vedeli, že vášho otca zabila práve vaša sestra?“ ozval som sa.

„Lebo moja sestra je najhoršia suka, akú poznám. Vedela som, že to urobila ona. Moja sestra nosí pred svetom masku bohatej, úspešnej ženy. Všetko sú to lži. Je chorá na hlavu. Viete, naša mama nám v detstve dosť vecí skomplikovala. Alexandra je z toho ešte viac poškodená ako ja. Len to lepšie skrýva. Policajti zatkli aj ju, keď som im povedala, že som ju videla v kúpeľni. Videla som, ako jej nasadzujú putá, keď som bola vzadu v policajnom aute.“

Niektorý zaklopal na dvere. Sofia pozrela ponad moje plece a v očiach sa jej zjavil strach. Vstal som a otvoril som, za dverami boli dvaja detektívi.

„Nič sa nedeje, Sofia. Ide vám to super. Ja sa s týmito pánmi porozprávam.“

Sofia ťažko dýchala, mala vytreštené oči a bolo mi jasné, že znovu prežíva moment, keď našla otca. Znovu som ju chlácholil a ona prikývla, zatvorila oči. Brušká prstov znovu našli ryhy na stole a prsty sa rozhýbali. Vyšiel som na chodbu a zatvoril som za sebou dvere.

Prvý detektív bol ten, ktorého som si všimol už skôr, ten v žltej košeli, ktorý sa škriepil so seržantom. Bol vysoký ako ja, mal aj podobnú postavu, ale o desať rokov viac a sivé vlasy. Jeho partner mal na sebe tmavý oblek s vestou, modrou košelou a bledomodrou kravatou. Bol odo mňa mladší a vlasy mal na bokoch hlavy takmer vyholené, zostali mu len hore, začesané a uhladené gélom dozadu. Tí dvaja sa k sebe vizuálne vôbec nehodili.

„Detektív Soames,“ predstavil sa muž v žltej košeli a ukázal sám na seba. Potom namieril prst na mladšieho a dodal: „Toto je detektív Tyler.“ Viac zdvorilosti v ponuke očividne nebolo.

Tyler na mňa pozrel bez mihnutia okom, ani len neprikývol a neusmial sa. Len zízal. Stará škola newyorskej polície – *právnici sú vaši nepriatelia*. Ani jeden z nich mi nepodal ruku a obaja vyzerali, že im moja prítomnosť výrazne lezie na nervy.

„A vy ste?“ zavrčal Soames.

„Teší ma, páni,“ povedal som.

„Hej, hej, kamoš, ako sa voláte? Chystáme sa vypočuť túto podozrivú,“ oznámil Tyler. Ulízané vlasy sa mu ani nepohli. Nech už ich držalo na mieste čokoľvek, bol to ťažký kaliber. Slovo *kamoš* zaznelo tónom, ktorý znamenal presný opak.

„Som Eddie Flynn. Len teraz som sa zoznámil so svojou klientkou. Potrebujem ešte trochu času, ak by vám to neprekážalo,“ povedal som tak zdvorilo, ako sa dalo. Nezaslúžili si to, ale mal som veľkorysú náladu.

„Musíme si pohnúť, čas beží. Dávame vám päť minút, potom vtrhneme dnu,“ vyhlásil Soames.

„Možno budem potrebovať aj viac. Moja klientka práve prišla o otca. Nie je momentálne v najlepšom stave.“

„Doktor hovorí, že je v poriadku a pripravená na vypočutie,“ odsekol Tyler.

Tí dvaja si nahrávali na smeč. Tyler zamával štandardnou správou od slúžiaceho lekára, ktorého policajti volávali na prehliadky zatknutých a platili mu štyristo dolárov, aby odfajkol kolónku a podpísal, že podozrivý je z medicínskeho hľadiska schopný absolvovať výsluch. Newyorská polícia potom mohla použiť tento argument v prípade, keby právnik obžaloby neskôr skúsil spochybniť verziu klienta na základe tvrdenia, že chudák klient bol v šoku alebo rozrušený a nevedel, čo hovorí. Bola to poistka, nie medicínsky postup.

Odvrátil som sa od Tylera, štekajúceho psa, a pozrel som rovno na muža, ktorý držal vôdzku. „A váš zadok už doktor prezrel, Soames? Určite vás bolí, keď sa vám tam tuto mladý hipster každú chvíľu strká až po lopatky.“

„Päť minút,“ zasyčal Tyler. Prešiel popri mne a vrazil mi plec om do pleca, potom zaklopal na dvere výsluchovej miestnosti, v ktorej bola Alexandra.

Ja som sa nevrátil k Sofii, ale s rukami vo vreckách som sa oprel o stenu.

Na chodbu vyšiel Levy. Absolvoval rovnaké zoznamovanie so Soamesom. Ani tu sa nepodávali ruky. Levy si potom všimol, že za Soamesom stojím ja.

„A čo keby ste najskôr vypočuli Sofiu? Moja klientka nie je pripravená,“ navrhol.

„Chcete povedať, že s vami ešte nepodpísala zmluvu?“ spýtal sa Soames.

„Ale kdeže, to práve urobila. Vie rozoznať kvalitného právnicka. Potrebujem dvadsať minút, kým mi vydá pokyny.“

Dvere do miestnosti, kde bola Alexandra, zostávali pootvorené. Levyho spoločník bol vnútri a počul som, ako mu Alexandra niečo hovorí. Plakala a opakovala: „Ja som to neurobila! To moja sestra! Je totálne šibnutá! Prečo som tu? Som obeť ako môj otec!“

„Pán Levy, ak vám to pomôže, potrebujeme počuť len zrýchlený opis udalostí. Čo vaša klientka dnes večer videla? Kde sa pohybovala? Nebudeme hovoriť o probléme s poslednou vôľou jej otca,“ povedal Soames.

„O akom probléme?“ zamračil sa Levy.

Soames o krok cúvol, založil si ruky na hrudi a odvetil: „Volal nám Mike Modine, Frankov právnik. Viac vám momentálne nepoviem.“

Odlepil som sa od steny, otvoril som dvere a chystal som sa vojsť do svojej vyluchovej miestnosti. Potreboval som sa Sofie opýtať, či vie niečo o poslednej vôli svojho otca, no zároveň som si uvedomoval, že policajti vedia, že som načúval. Možno sa s nami len zahrávajú – provokujú právnikov obžalovaných a posielajú ich po falošnej stope. Aj tak som si to potreboval overiť. Mike Modine bol pre mňa neznáme meno. Nikdy som o ňom nepočul, z čoho zrejme vyplývalo, že nechodieval na súd. Ak zastupoval Franka, tak možno spísal aj jeho poslednú vôľu. Nemal som to ako vedieť s istotou, ale mal som dojem, že ak dal Modine policajtom nejaký tip, tak v dotyčnej poslednej vôli je niečo zaujímavé. Odhadoval som, že tá posledná vôľa je možno motív.

Potreboval som sa porozprávať so Sofiou.

Otvoril som dvere. Napoly.

Zastal som ako pribitý.

„Prepáčte,“ hlesla Sofia.

„Božemôj! Lekára!“ zakričal som.

Sofia mala ústa, krk aj hrudník pokryté krvou. Prehrýzla si zápästie. Vyvrátila oči, sklzla zo stoličky a v bezvedomí dopadla na dlážku.

PÄŤ

KATE

Tridsať sekúnd alebo aj dlhšie stála Kate v chlade vedľa Levyho mercedesu a držala v ruke kľúče. Okrem elektronického otvárania auta boli na krúžku aj kľúče od domu. Zišlo jej na um, že kľúčom od domu prejde po celej dĺžke auta a vychutná si ten pohľad, ako sa metalíza v hodnote desaťtisíc dolárov pokrkuje do stužtičky.

Mohla by tvrdiť, že keď prišla, už to tak bolo.

Napokon tú predstavu zahнала, hoci bola príjemná, gombíkom otvorila auto a nastúpila na miesto spolujazdca. Nepripadalo jej vhodné posadiť sa za volant. Naklonila sa nabok, pár sekúnd šmátrala pod prístrojovou doskou a pokúšala sa zasunúť kľúč do zapalovania. Potom si uvedomila, že tam žiadne zapalovanie nie je. Bolo to jedno z áut, ktoré sa dá naštartovať, ak je kľúč v blízkosti. Kate mala ešte veľmi ďaleko k situácii, v ktorej si bude môcť dovoliť takéto vozidlo alebo vlastniť akýkoľvek automobil. Levyho jaguar poznala, lebo často z neho a do neho nosievala škatule s fasciklami, ktoré vozil v malom sejfe na dokumenty v kufri.

Tej spomienke sa netúžila venovať. Raz do týždňa, vždy v piatok večer, sa spolu s Levym výťahom zviezla do suterénu. On sa zakaždým oprel o opačnú stenu výťahovej kabíny a predstieral, že pozerá na mobil, kým Kate stála oproti nemu so škatuľou dokumentov pri nohách. Cítila na sebe jeho oči, obzeral si jej nohy a zadok. Vždy keď sa zohla po škatuľu, ten pohľad bol ešte lačnejší.

Levy nikdy nedržal v ruke nič ťažšie ako svoj mobil.

Pri tej spomienke ju striaslo. Dotkla sa panelu na prístrojovej doske, zamkla zvnútra auto a zapla si kúrenie. O niekoľko sekúnd už zo sedadla stúpali teplý vzduch. Dnes večer ho potrebovala.

Pozrela si na tenisky a uvidela hromádku papierov, ktoré jej Levy odovzdal na policajnej stanici. Mala ich vložiť do sejfú v kufri. Čo to o nich povedal? Že by mohli Alexandru rozrušiť?

Vstup do budovy okrsku bol z miesta, kde Levy zaparkoval, dobre viditeľný. Kate sa naň dlho dívala, overovala si, či z neho náhodou nevybehne jej zamestnávateľ. Dalo sa čakať, že dnu stráví väčšinu večera, možno aj noci. Kate zdvihla fascikel, otvorila ho a začala v ňom listovať.

Scott dal dohromady informácie o Frankovi Avellinovi a jeho dcérach. Väčšina z nich pochádzala z internetu. Fotografie Avellina, keď ho prvý raz zvolili. Stál na pódiu, pri ňom jeho druhá manželka Heather a Alexandra, omnoho mladšia ako teraz. V tomto článku neboli fotografie Sofie ani zmienky o nej. Avellino viedol kampaň ako bojovník proti korupcii. Sľuboval očistu odborov, lobistov aj celej radnice.

Známy príbeh. A Kate vedela, ako sa ten príbeh skončil.

Po šiestich mesiacoch vo funkcii starostu už Avellino čelil vyšetrovaniu za úplatky od dvoch stavebných odborových zväzov a investičného fondu, ktorý investoval do kasín. Netrvalo dlho a Avellino to rozpumpoval.

Na bojovníka proti korupcii bol Frank Avellino skorumpovaný až-až. Objavili sa fotky Franka z reštaurácií a spoločenských podujatí s filmovými hviezdami, scenáristami, režisérmi, magnátmi podnikajúcimi v nehnuteľnostiach a známymi mafiánmi ako napríklad Jimmy Fellini zvaný aj Klobúk. Jeho revitalizačné programy takmer vždy narážali na účtovné problémy, napríklad tá dvojmiliónová záležitosť pôvodne určená na vyčistenie Bronxu, kde sa záhadne vyparilo tristotisíc dolárov. Realizáciu mala na starosti stavebná firma spojená s Jimmym Klobúkom a vykonávala renovácie v prvom okrsku, takže nik nebol prekvapený, že cenné oceľové dvere zo starých ciel sa počas renovačných prác nenávratne stratili.

Bolo tam ešte zo dvadsať článkov a Kate ich všetky preletela, hľadala niečo o rodine.

Potom našla sentimentálny profilový text z internetovej verzie populárneho bulváru. Opisovali sa tam Avellinove skromné začiatky v Bronxe a jeho vzostup prostredníctvom obchodovania s nehnuteľnosťami, až sa napokon stal zvoleným starostom. Boli tam fotky, ktoré vznikli v dome jeho rodiny na Franklin Street. Článok vznikol pred tromi rokmi. Nebolo v ňom ani stopy po Heather, Frankovej druhej manželke. Bola tam len séria fotiek zachytávajúcich Franka v dome. Okrem jedného záberu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Fifty Fifty***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.